

LBRIS

We know
books

isabela nicoară

**uneori trebuie să te aștepți
la mai mult**

Editura Paralela 45

- înainte să îți pot răspunde / 5
vorbind despre dragoste / 6
*** / 7
soarta se joacă nu pângărește / 8
nu fac piruete / 9
e mai frumos să trăiești crezând asta / 10
am întrecut imaginea / 11
se făcea că-i femeie mult prea tânără moartea / 12
am rămas cu o stranie patimă / 13
și te paște orbirea dintr-un lan al vederii în altul... / 14
uneori aș vrea să fie prima dată / 15
*** / 16
sunt încă trează / 17
nimeni nu se uită la nimeni / 18
deasupra bălciului se învârtea un înger / 19
mângâiere îmi este lumea aceasta oarbă întinzând capcane / 20
tărâm între moarte și viață / 21
...și zeul te invită la cină / 22
sunt o mistrie în mâna îngerului / 23
*** / 24
mulți plâng plânge și tu / 25
să decojesc / 26
*** / 27
pentru că te aveam pe tine / 28
de ce a murit de bătrân sau de prost / 29
singurătate așternută în straturi / 30
cu mâinile e simplu / 31
*** / 32
eu nu te-am atins / 33
aș vrea să-ți spun o mie de lucruri / 34
bărbații să fie judecați după fapte / 35
mult deasupra mea îmi e inima / 36
nu-i cere nimic celui iubit / 37
niciodată niciodată / 38
*** / 39
*** / 40
nu-mi amintesc ultima dată / 41

- s-au pierdut anul întâmplării și urmele / 42
doamne ține-mă pe genunchii tăi cât mai cânt / 43
mi se învârtesc atât de frumos oasele în gând / 44
*** / 45
tot ce s-a petrecut va primi altă și altă chemare / 46
*** / 47
e timpul să-mi port într-adins strălucirea / 48
o imensă sinceritate / 49
*** / 50
strâng asupra mea tot ce vezi / 51
*** / 52
acolo unde / 53
în urma noastră păsări de pradă adună înspăimântător leșuri / 54
*** / 55
*** / 56
uneori trebuie să te aștepți la mai mult / 57
*** / 58
nu știu cum voi muri / 59
morții îi plâng pe cei vii / 60

înainte să îți pot răspunde

mărturisesc

n-am știut niciodată câte odăi are papa
dar am știut să o descriu pe cea mai frumoasă
aceea în care se roagă singur
nu vom găsi lumea unde îmbătrânește povestea
așa cum ne închipuiam sărind în șaua cailor de lemn
scad nopțile albe din plâns e timp frumos
iar lacrimile mele sunt de bucurie
cât deosebești un vis de altul
călătorind

vezi

o copilă strângându-și la piept inocența
alergând prin iarba crudă
ajunge femeie în drum spre el
ajunge și se întoarce
până nu se lasă deplin amurgul
se preschimbă doar știm
povestea nu îmbătrânește niciodată

nu e nicio îndoială
nu știu răspunsul
numele-mi curge în gura pietrei
asemenea sângelui amestecat cu aer
înaintea celui chemat să asculte vorbind curtezana
ți-am îngăduit cântecul
semne impure
străfulgerând neliniștea
doar alipit îngerului
ai aflat sacrificiul necunoscut
am iubit umbra
sub
acești iriși setea
mireasma, lumina, atingerea
unde nu este cer nu sunt oameni
6 | nu avem destin doamnă
chiar dacă toate sunt ale tale
ce privire poate fi și aceasta
nevăzând
ce-mi poți tu oferi
Dumnezeu e acolo
unde bățile pleoapelor sunt puternice
sunetul trece în ochiul drept
urcând întunericul
ei numesc emoție părțile inimii
nu e altă scăpare
pentru cel născut sub limba pietrei

n-am vrut să-i par nici copil nici femeie
murmurând cântecul trecutului meu
pentru cei învățați să fiu ascultată astfel
trag de mine cu bărbăție
și nu m-am iertat nici n-am plâns
nu există înțelegere între un pom despuiat cu de-a sila
și o piatră vie
dar am păstrat-o
atâta îmi rămăsese din tine
memoria
cu ea rotunjeam alcătuirile false
chipul
frigul celor trecuți prin trupul meu
iartă-mă
n-am rezistat să-mi îndrept umerii alipindu-i
de o altă lume putrezind în tihnă
mi s-a părut că sfâșii cu degete de rășină
o mantie din dantelă ca că-i scot inima
și-mi șterg mâinile albe de pieptul tău
însetată am secat fiecare secundă
să te pot răzbuna
să te pot regăsi așa cum ai fost

soarta se joacă nu pângărește

când nu mai e nimic de făcut strig
cineva a trimis în afară toată lumina
oamenii nu s-au prostit au orbit
dar tu privești tot
în mintea mea
se derulează scene pe care le pot simți
o inimă care-și devorează propriul trup zi de zi
și nu mă ating de nimic
să nu distrug urmele celor ce vor veni după tine
cine din cine se pierde
nimeni nu știe
primești tot ce scrii
și uneori sunt cutremurată la gândul
că nu am fost fiica tatălui meu
altfel iubindu-l
8 | bărbat nu femeie
ca un însemn dincolo de care se scurge
sângele mort din cel viu

alunec odată cu îngerul pe cristalul subțire
fără închipuire
Dumnezeu stă împotriva frigului
într-o zi cu zăpadă în urmele Lui se juca un copil
sus în naltul cerului
îmi purta aripile îndesate în mânuși sângerii
nimeni să vadă cum se născuse mi-a șoptit
Ai apucat să faci oameni
nu mai știi forma
tot ce ating primește dimineața chip
spre seară nu pot recunoaște nimic
Ești singur
ai pierdut din ninsoare
construiești cu aripile
trăsăturile cer migală
atunci se desprind ca o geană străină
de chipul orb
mai mult nu știi

știi ceva despre vise
ce este moartea
vorbești în somn și caut să înțeleg
cineva s-a mișcat într-un anumit fel
și rămâne doar noaptea
pofteam aburind carnea lunii
mușcam glezna trecând peste noi
în vreme ce se cuibărea alături
căteaua cu sângele galben
îi vedeam alintarea
îmi simțeam sufletul ca un prunc prematur
trecând fericit în alt pântec viu
ea doar o târfă sărutând mult prea ușor bărbații
ce ar putea aduce pe lume

tot mai mulți îmi spun să nu descriu ce văd
genunchiul meu e o apă tulbure
în care-mi afund privirea
nimic nu cer
un curent ascendent
susținând închipuirea ostenită din urmă
să nu crezi în ce atingi
mă purtai cu o singură mână fără să întrebi
ce se petrece în miezul meu
ce se schimbă
coborai o scară din ceară urcam
spre vârful luminii
și lumina era de o vârstă cu noi
niciodată nu te-ai întrebat la ce veghez
mâine altcineva îți va purta umbra
și lumina va fi de o moarte cu noi